

SIROKAI MÁTYÁS

A káprázatbeliekhez írott levelek

[4]

Első otthonunk és utolsó menedékünk a víz, melyben egyetlen sejt voltunk, és amelyben majd újra egy sejt leszünk, amikor burkainkban elhagyjuk a Földet. Egy testből csak egyetlen sejt menekülhet, és bár minden sejt az újrakezdés ígérését hordozza, ismeretlen az új kezdet bolygója, és ismeretlen a burok válasza a bolygóra. Mivel a sejt a törzsfejlődést újraéli, a burok azt bármely pontján megállíthatja, és különböző létszinteken teljesítheti ki a sejtet. A burok a fejlődés hosszát tetszőlegesen nyújthatja, és mert a burkok maguk is önálló élőlények, melyeknek egyetlen válasza környezetükre az, amivé a sejt végül fejlődik, lesznek sejtek, amelyek meghaladják majd az emberi formát, és lesznek a fejlődésben elágazások, melyeken már most is boldogan letérnénk az emberi felé vezető útról, és végül lesznek burkok, melyeket istenanyaként fognak tisztelni, mert új civilizáció kezdetével viselősek.

A szétszóródás folyamán a bolygók többségén mégis a teljes törzsfejlődést végigjárva, a legegyszerűbb organizmusok álmából kell majd tudatra ébrednie a sejteknek, ami alatt elveszítik emlékeiket eredetükről. Csak azok őrzik az Első Föld emlékeit, akik sosem hagyják el a sejtúrhajókat, és akiket burkuk az úrhajó világához való alkalmazkodásra hord ki. Az ő életük a mélyűr látványaiban elmerülve telik, ők a gyönyörködők, akik félelem nélkül követik végig a bolygók töltét és fogyatkozását.

[5]

Amikor a virtuális testét megtagadó én lekapcsolódik a virtuális világról, érzékszerveinek fakó falai közé való visszatérése után elsőként a határtalanságot kívánja vissza, mert a digitális távolban megtapasztalt tágasság érzetének megszűnte a külső sötétség iránti iszonyatot ébreszti fel benne. Tudatában önnön teste a virtuális világhoz való kapcsolódás konzoljává kristályosul, kezelőszervvé, melyet sötétség, hideg és a tér fogakként egymáson csikorgó elemei vesznek körül. A virtuális test lekapcsolódásával az énben aktiválódnak az első bevésés nyomai, és mivel az én a digitális távol világát tudattalanul is a mindannyiunkba bevésett lélek világával azonosítja, annak megtagadásakor tudatát ilyenkor romlandó testének képe tölti be, ami a konzol túlterheléséhez vezet.

A virtuális test megtagadása azonban elválasztható a lélek világának megtagadásától, mert míg a virtuális test hézagmentesen fedi az én testképét, addig a lélek erre csak megfelelő gyakorlás mellett tehető képessé. Az iszonyatból fakadó heves visszakapcsolási inger épp a totalitás iránti vágy, azaz a hézagmentességhez tapadó függőség tetten érésével írható felül. Ha a totalitás függői, kiknek szenvedélye a távol mennyországa és ópiuma a digitális üdvösség, tudatukban mégis teret akarnak létrehozni virtuális és romlandó testük között, akkor fel kell ismerniük, hogy a totalitás a művészi megtévesztés eszköze, és hogy épp a hézag hiányának felismerése lehet az, ami szakadékot nyithat romlandó testük és a romlandóságtól való iszonyat között.

URI ASAF

Meggondolt tüzek

Lapos homokos földön, szétszórt és meggondolt tüzek.
Emberek, mind a kijelölt helyen. Guggolnak, egyenként
és külön.
Kígyószínűek, egymáshoz közel, karjukat összefonják
a mellükön.
Köztük guggolok én is, letekerem a fáslit és vágyódva
nézek.
Nincs többé semmi, ami hozzám tapadna. Végighúzva
ajkadon az ujjam, kitekintek a szemközti világ kapujára.

Emberrt vettem*

Ádám kedves időtöltése a névadás.
A nevektől a világ barátságos. Éva is
nevet adott, mondván: *embert vettem*.
Az ujjakon fonál feszül. Az egyik kéz alakzatát átveszi
a másik.
Így adogatnak a kezek, a romok között. Gyötrődni kell,
hogy írjon a toll, hogy a könnyecsatornák megeredjenek.
Jákob népétől ma is zavarba jönnek, ezért becézik
őt így, kármin, skarlát, karmazsin.

* Éva mondta, miután Káinnak nevet adott.

DOBAI LILI

rácsodálkozom és csak

csodálkozom milyen regiszterekbe
csúszhatnak át le-föl ide-oda és
mennyire kiszámíthatatlanul
játszanak zenélnek a szavak
jelentései ahogy belevonnak
rejtélyes játékaikba észrevétlen
bolydítanak megbolygatnak
mindent felforgathatnak ha nem
vigyázol találó értelemmel vagy
éppen hogy nem ésszel hanem
észvesztően szívbe markolóan
kimozdíthatják jól berendezettnek
vélt kis világod
tartóoszlopait

látszólag minden

rendben és még sincs semmi
sem úgy és nem tudod hol
törlik el hol fordul ki hol
tudnád elejét venni a
bajnak a kifordulásnak ami
oda visz ahová nem szabadna
semmiképpen ahol nem úgy
történnek a dolgok ahogy a
dolguk hanem egészen más
fordulatot vesznek és nem
tudni hová vezetnek kiket
miket darálnak be mit
lehetetlenítenek el mit
tesznek a történések amikor
már mint mókuserék csak
maguktól kiszámíthatatlanul
mennek hol az a pont az a
pillanat az a helyzet amikor
még lehetne szólni tenni
valamit ellene és van-e
minderre esély
egyáltalán